

Fuca

Toți vor să-i aplice lui Helen pomezii pe umeri, pe linia înaltă a omoplaților, apoi în jos în jurul gâtului, spre marginea adânc răscroită în spate a costumului de baie de culoare neagră. Pentru început, managerul piscinei, Gerard, își umple căușul palmei cu loțiune Panama Jack nr. 4, își freacă mâinile una de alta și, smucindu-și surprinzător capul în sus, îi face semn să se întoarcă pe spate. „Are palme aspre“, remarcă fata în timp ce el îi masează umerii pentru ca uleiul să intre în piele, trăgându-i în acest scop bretelele costumului. Când a terminat, bate din palme și spune:

– Doar nu vrei să te arzi chiar din prima zi.

– M-am dat cu loțiune de plajă azi-dimineață, înainte de a pleca de acasă, îi spune ea. FPS 15. Rezistentă la apă.

– Ei bine, va trebui să folosești produsele pe care le vindem aici.

Helen încuviințează dând din cap, fără să scoată un cuvânt și se gândește la prietenul ei, Leo. Dacă ar vedea-o acum, în această situație, sub atingerea mâinilor altui bărbat, fie el și unul trecut de patruzeci de ani, bronzat în culoarea nucilor (rezultatul excesului de loțiuni antisolare?), țipetele și suferința nu s-ar mai sfârși, la fel acuzațiile geloase și, ulterior, rugămintele ei de iertare.

Mai târziu, așezată în scaunul rezervat salvamarilor, sus, deasupra vastului cadran albastru al piscinei, de unde are de supravegheat doar o femeie în vârstă întinsă pe o saltea pneumatică și două cupluri care stau în picioare la capătul puțin adânc al bazinului și savurează niște băuturi roz, simte încă o pereche de mâini atingându-i umerii.

De această dată este Miles, șeful salvamarilor, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, pe care l-a cunoscut la angajare.

– E timpul să te mai dăm cu loțiune, nu crezi? întrebă el.

– Cred că loțiunea mă ajută să mă ard, spune ea privind peste umăr figura bronzată, plăcută a salvamarului, apoi își întoarce din nou privirea spre bazinul de dedesubt.

– O săptămână de stat la soare și te obișnuiești, zice el ca și când ar rosti un adevăr solemn.

Fetei nu-i displace atingerea mâinilor lui pe spate, cum a fost în cazul lui Gerard, ci dimpotrivă, este chiar ușor flatată. Cu toate acestea, se simte cam stânjenită de acest tratament în scaunul de salvamar, o mângâiere în văzul tuturor. Deși nimeni nu pare a băga de seamă. Să fie ea exagerat de pudică? Dincolo de zidurile împrejmuitoare se văd doar vârfurile reclamelor uriașe de neon, plutind în aerul deșertic ca niște nave spațiale.

– Hm, începe ea, cu intenția de a înviora conversația.

Cum i te adresezi unei persoane trecute de douăzeci de ani?

– Așadar, cu ce te ocupi cât ține iarna?

– Urmez clasele pregătitoare pentru școala de medicină, la Reno, spune el plimbându-și pentru ultima oară mâinile pe gâtul ei, apoi pe sub părul umed și în jos, de-a lungul șirei spinării. Ești foarte slabă, continuă și apoi adaugă: cum ai reușit să iei examenul de salvamar?

– Înot foarte bine, îi răspunde ea. N-a fost mare școală.

Piscina din curtea interioară a hotelului Dunes are două bazine. Cu o platformă podită cu lemn între ele, ca o fâșie de plajă, de culoarea fildeșului. Șezlonguri galbene, în rânduri perfect ordonate începând de la marginea fiecărui bazin, se pierd dincolo de inelul periferic al palmierilor. Un bar decorat cu frunze de ferigă, probabil pentru a da impresia unor vremuri primitive, presupune Helen, se ridică în mijlocul șezlongurilor, dar chelnerițele care mișună prin fața lui alungă această impresie prin costumele lor sumare, din lame auriu, cu ochii încărcăți de farduri și bretoanele înțepenite cu fixativ. Numai că acesta este Las Vegas, până la urmă, iar Helen a învățat un lucru despre acest oraș în cei cincisprezece ani trăiți în exclusivitate aici, și anume că subtilitatea nu este la mare căutare.

Șederea în scaunul de salvamar începe să devină plictisitoare. Se uită o clipă spre Miles, care pare stăpân peste piscina în formă de

lacrimă, apoi la Gerard, așezat între cele două bazine, sub o umbrelă roșie, într-un soi de pupitru mai înălțat, unde și-a lăsat și ea sacoșa în această dimineață. „Trebuie să rămână vigilentă, își amintește cercetând apa de dedesubt, să nu se întâmpale ceva“, dar în bazin se află acum doar trei adulți, așa că fata își lasă gândurile în voia amintirilor serii din ziua precedentă, atât de apropiată. Televizor și pizza la Leo acasă, dar nu-i vine în minte nici măcar una dintre emisiunile pe care le-au văzut – doar mâini, degetele lungi, însemnate abundant de cicatrice de la bătutul tobelor, cântând în sus și în jos pe spatele ei, pe sub bretelele sutienului care s-a desfăcut ușor, apoi pe sânii mici, încă neatinși de altcineva. Câtă senzualitate! N-a mai cunoscut niciodată până acum plăcerea – dar nici o asemenea temere. Se va trezi mama lui, o va găsi acolo, cu bluza sucită în jurul gâtului, pe jumătate dezbrăcată, de fapt pe covorul alb-argintiu al acestei femei? O altă temere este, desigur, aceasta: acum ar trebui să ajungă și la relații sexuale?

La vremea prânzului, Helen intră în hotel, în căutarea unui magazin cu sendvișuri, de unde cumpără friptură de vită cu brânză cedar, porumb, cartofi prăjiți și o cola. Din cauza aerului condiționat, înăuntru este foarte frig și, privindu-i pe turiștii care trec pe lângă masa ei, în drumul dinspre piscina exterioară spre centrul cazinoului, regretă că nu și-a luat cu ea o carte.

Helen își dă brusc seama că nu a mâncat niciodată la prânz într-un cazinou, ceea ce i se pare bizar. Prin pereții vitrați ai magazinului cu sendvișuri, urmărește procesiunea lentă a jucătorilor de la aparatele mecanice: trag de manete fără nici un sentiment al speranței ori al înălțării, după cum își poate da ea seama. Dimpotrivă, locul miroase a tristețe în acest moment al zilei. Nu are nimic din convulsiile nopților cu câștiguri, exceptând țcănitul constant al monedelor de 25 de cenți, iar oamenii par să nu se fi trezit încă, deși este trecut de prânz.

O chelneriță trece pe lângă ea ducând o tavă cu băuturi, iar Helen, ca și bărbații de la mesele din apropiere, se uită după ea cum dispăre printre șirurile de mașinării, expunându-și picioarele și jumătate din fese deasupra marginii aurii a ciorapilor. Helen se întrebă la ce se uită în pauza de prânz o fată de cincisprezece ani din Ohio. Cu siguranță, nu la aparatele mecanice sau la fundul cuiva. „Cum este

viața în alt oraș? meditează ea. Este la fel ca aici, dar în alt decor? Sau această viață – *viața ei* – este una neobișnuită?”

De masa ei se apropie un bărbat care își drege glasul, destră-mându-i reveria și forțând-o să ridice privirea. Este mai în vârstă, are vreo treizeci și cinci de ani și este îmbrăcat cu slip negru și cu un tricou pe care scrie „Mustache Rides: 5 Cents“. El însuși nu poartă mustață și, chiar dacă ar purta, Helen știe că tot nu ar înțelege sensul cuvintelor de pe tricou. Bărbatul are aerul îngrijit al unui moderator de televiziune, arătând un șir de dinți îmbrăcați, de un alb perfect, iar când vorbește, face niște gesturi menite probabil să-i spună ei ceva.

– Mănânci singură?

Deschide brațele cu palmele în sus, ca pentru a-i arăta forfota oamenilor din jur, cu siguranță dornici să i se alăture.

Ea dă din cap că da și soarbe o înghițitură de cola.

– Te-am văzut afară, în scaunul de salvamar. Vrei să mergem să bem ceva după ce-ți termini munca, sau în altă parte?

Helen se uită fix la el o clipă, apoi spune:

– Am cincisprezece ani.

– Doamne sfinte, exclamă el și izbucnește în râs, ducându-și mâna la gură. Nu se poate!

– Este adevărat.

Îi zâmbește bărbatului, aproape fără voie. Buzele i se ridică dezvelindu-i dinții, fără intenție.

– Ei bine, presupun că ar trebui să mă întorc peste vreo trei ani.

Helen îl privește cum se îndepărtează și, pentru prima oară în ziua aceea, se simte ușoară și sigură pe ea. Termină de băut cola, mănâncă toți cartofii, apoi revine la soare și la piscină.

Seara, în drum spre casă, mama o descoase:

– Ți-ai mai dat cu loțiune de plajă după-amiază?

– Da.

– Cum este șeful tău? Pare de treabă?

Fata dă din umeri.

– Este cum trebuie.

În stânga, soarele plutește ca un balon deasupra coamei palide a munților, iar aerul artificial toarce pe lângă genunchii ei. La semafor, Helen vede un grup de femei pe jumătate goale ieșind pe ușa laterală a hotelului Stardust. Sunt îmbrăcate în slipuri tanga și topuri

minuscule sclipitoare. Multe țin în mână paruri din pene. Toate își aprind țigări.

– Uluitor, spune mama ei dând din cap în fața acestei imagini, ce sunt în stare să facă unele femei pentru bani!

„Sunt doar niște dansatoare, vrea să spună Helen. Ce este rău dacă dansezi ca să-ți câștigi existența?” Dar nu scoate nici un cuvânt, își mută doar privirea spre mâinile încleștate pe volan ale mamei: subțiri, străbătute de vene delicate, ca niște frunze. Mama este profesoară la clasele a treia, iar vara are vacanță, așa că, în fiecare dimineață, o va duce pe Helen la lucru cu mașina, iar seara o va lua înapoi la ora cinci.

– Ce-ai făcut la Leo aseară?

– Ne-am uitat la televizor.

– La ce?

Helen ridică din umeri.

– La un film, cred.

– Crezi?

– Nu-mi aduc aminte cum se chema.

– S-a uitat și mama lui cu voi?

Helen se întoarce spre mama ei: frumoasă, păr negru încă-drându-i perfect curbura obrazului oval, ochi verzi, întotdeauna conturați cu o culoare – lavandă sau negru – ce-i face să pară și mai verzi, două nestemate, poate jad sau turmalină, așezați în mijlocul unui ten care îmbătrânește.

– Nu, dă din cap Helen. Ea a citit într-un fotoliu, lângă noi.

– Așadar, îți place? o întreabă Leo în seara următoare, după cea de-a doua zi.

Își plimbă degetul pe pielea umerilor ei, iar ea se trage îndărăt.

– M-am ars, explică ridicând din umeri, apoi adaugă: nu-i nimic. Nu cred că se poate îneca cineva. Oamenii nu fac decât să bea și să plutească pe saltele. N-am văzut decât un singur copil lângă piscină. Azi a trebuit să strig la doi băieți, probabil mai mari decât mine, să se urce pe saltea cu rândul. M-am simțit ca o proastă.

Stau întinși pe patul lui. Leo îi ridică tricoul și-i sărută pielea albă de pe pântec. Mama lui a plecat la o întâlnire, iar fratele mai mare este la bucătărie, gătește ceva care miroase a carne arsă. Leo îi dezleagă cordonul șortului, apoi atacă fermoarul.

- Nu sunt convinsă, spune ea ridicându-se.
- Am crezut că te-ai simțit bine aseară.

Helen se așază pe marginea patului, atinge cu tălpile goale covorul de pe podea. Fusta i s-a răsucit pe trup; și-o îndreaptă trăgând rapid cu mâna de ea.

- M-am simțit.
- Nu-ți dai seama cât de mult te iubesc?
- Ba da.
- Atunci, despre ce este vorba?

O ia în brațe și o trage spre el, picioarele ajung să li se atingă.

- Dacă aș rămâne însărcinată acum, ar fi cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla.

- O să folosim prezervativ.
- S-ar putea rupe.
- Iar mâine am putea muri. O mulțime de lucruri s-ar putea întâmpla.

Fata oftează și își trece mâinile prin păr, se freacă la ochi cu încheieturile degetelor. Leo se năpustește să o sărute, un sărut lung, nerăbdător, care o face să ezite. Poate că a venit timpul?

- Să mai așteptăm. Să fac măcar șaisprezece ani. Mi s-ar părea mai potrivit, dintr-un punct de vedere, dacă voi avea măcar șaisprezece ani.

- Mai sunt două luni până atunci!

Leo își încrucișează brațele la piept și se răsuțește ușor într-o parte. O șuviță groasă de păr castaniu-deschis îi atârnă peste față, ascunzându-i expresia. După un lung moment de tăcere, își dă părul după ureche și revine spre ea.

- Uite ce-i, nu ne putem întoarce la ținutul de mână. Nu așa merg lucrurile.

Helen speră să nu audă din nou că, după ce a mai făcut sex până acum, îi este greu să aștepte. În plus, el are șaptesprezece ani și îi place să-i amintească faptul că mai sunt și alte fete, mai mari, care ard de nerăbdare să iasă cu el. Dar Leo nu mai spune nimic, așteaptă răspunsul ei, cu ochi negri, triști, rotunzi și umbriți de gene lungi, ca ai unui copil.

- Lasă-mi timp să mă gândesc, spune ea în cele din urmă.
- OK.

Băiatul se ridică și se duce să deschidă ușa dormitorului.

- Vino, te duc acasă.

- Te-ai certat cu Leo aseară? o întreabă mama ei a doua zi dimineață, în timp ce străbat cartierul spre șoseaua principală care le va conduce la Strip. Pari supărată.

- Nu.

Inspiră grăbit, apoi zice:

- Nu faceți sex, nu-i așa?

- Nu, răspunde ea repede, poate prea apăsător. Sigur că nu.

- N-aș face față, spune mama ei. Ideea că un individ o atinge pe fata mea... Ești încă un copil.

- Mamă, exclamă ea, străduindu-se să nu-și dea ochii peste cap. Încetează! Am spus că nu.

Când parchează la Dunes, mama spune:

- Cred că intru cu tine azi. Ar trebui să-l întâlnesc pe șeful tău și este și un magazin în hotel prin care vreau să arunc o privire.

Gerard așteaptă la pupitru, îmbrăcat cu o cămașă bej, într-o nuanță mai deschisă decât pielea lui de culoarea nucilor, desfăcută până la brâu, cu pixul în gură; cercetează programul.

- Salut, a venit salvamarul meu preferat, zice el, ridicând privirea la apropierea lor.

- Bună.

Helen zâmbeste, apoi își scoate iute bluza de trening și șortul și le aruncă în sacoșă. Are un fluier la gât, iar curbele grele, argintii ale acestuia i se odihnesc în scobitura dintre coaste.

Mama îi întinde mâna lui Gerard și se prezintă:

- Kathy Larkin. Mama.

Gerard strânge mâna întinsă și zâmbeste cu toată gura. Pentru prima oară de când l-a cunoscut Helen, Gerard își ridică ochelarii de soare cu lentile reflectorizante, dezvăluind doi ochi înconjuțați de riduri.

- Îmi pare bine să vă cunosc, spune el. Helen face o treabă grozavă.

Helen nu se poate gândi nici măcar la un singur lucru pe care să-l fi făcut, altul decât să fi stat pe scaun și să fi măturat incinta, dar lauda n-o deranjează.

Mama își ia rămas-bun sărutând-o pe obraz, pe urmă pleacă spre cazinou. Gerard scoate loțiunea Panama Jack și se pregătește de ritualul zilnic.

Helen se întoarce cu spatele, umerii delicați durând-o de nerăbdare. Mama a ajuns aproape de ușa cazinoului și mai privește o dată

spre Helen, cu mâna ridicată într-un ultim gest de rămas-bun. Palmele lui Gerard se deplasează în sus și în jos pe brațele ei, de aceea ea nu-l poate mișca pe nici unul din ele ca să-i răspundă, poate doar să-i zâmbească pe deasupra suprafeței scânteietoare a piscinei. Helen se așteaptă să o vadă pe mama venind în fugă să-l plesnească pe acest bărbat peste mâini, să-i spună să și le țină acasă. Rămâne cu sufletul la gură, pregătindu-se pentru bătaia ce va urma. De partea cui va fi?

Dar mama întoarce din nou spatele, fără să ezite, și dispăre dincolo de ușile întunecate ale hotelului.

– În regulă, spune el când a terminat. S-a făcut. Urcă pe scaun!

Astăzi a venit la piscină un bărbat care a fost aici și ieri. Este greu de descris: păr șaten, ochi căprui, sprâncene groase și obraji ușor trecuți. Cu toate acestea, se face remarcat, pentru că este îmbrăcat într-o jachetă. Una subțire, desigur, un fel de vindiac umflat, negru, pe care sunt scrise cu litere argintii cuvintele „The Big Apple: Take a Bite¹“. Pe dedesubt poartă un tricou negru, un șort de baie negru, are o pereche de șlapi din piele întoarsă, tot negri, nimic care să-l scoată în evidență, cu excepția jachetei. Și a faptului că a urmărit-o întruna timp de două zile dintr-un șezlong confortabil așezat în cealaltă parte a piscinei.

Astăzi, când Helen ia prima pauză și coboară din scaun pentru a se duce sub un palmier să mănânce o pară, bărbatul se apropie de ea, o salută și îi întinde o carte de vizită. „Charles Link“ „Modelele Big Apple“ scrie pe ea.

– Găsesc că ești foarte frumoasă, spune el.

Fata se uită în jur să vadă dacă l-a auzit cineva. Gerard îl privește din adăpostul umbrelei lui, prea departe pentru a auzi, iar șezlongurile galbene din stânga și din dreapta sunt goale.

– Găsiți?

– Da, trăsăturile tale au o desfășurare foarte specială.

– Ochii, nasul și pe urmă gura?

Helen râde și mușcă din pară.

– Tu râzi – zâmbește el –, dar eu vorbesc serios. Aș dori să te iau la New York. Lasă-mă să-ți văd ochii!

Fata își scoate ochelarii și îl privește, clipind din cauza luminii orbitoare.

– Perfect, spune el apropiindu-se și, apucându-i bărbia cu mâna, îi înclină fața spre soare.

Ea se teme că bărbatul ar putea să o sărute și se întreabă dacă ar trebui să se smulgă de acolo, dar el îi dă drumul imediat.

– Ai un potențial bun, spune el încrucișându-și brațele la piept, făcând jacheta să scârțâie. Prin urmare, ce zici?

Ea ridică din umeri și se uită la apă.

– Nu știu. Sunt la liceu.

– Ai vârsta perfectă chiar acum. N-ar trebui să mai aștepți nici o lună, nici o zi.

„Dar nu pot să plec, se gândește ea, iubesc.“ În schimb, spune:

– Nu știu. Nu cred că părinților mei le-ar plăcea să plec.

– Ce-ar fi să-i sun eu?

Scoate un stilou și încă o carte de vizită din buzunarul interior al jachetei, apoi se pregătește să scrie.

– Cred că ar fi bine, zice ea și îi dă numărul de telefon de acasă.

Se așază înapoi în scaun, soarele fierbe pe picioarele ei goale; în bazinul de dedesubt, oglinda apei este presărată cu frunze căzute după furtuna din noaptea trecută. Va trebui să le pescuiască după prânz. Cum de nu le-a văzut de dimineață? Charles Link stă acum de vorbă cu Gerard sub umbrelă, iar ea îi privește pe cei doi bărbați, din spatele ochelarilor de soare, acum când nu este nimeni în bazin. Este bărbatul cu jachetă chiar cine se pretinde a fi? Perspectiva de a pleca la New York cu el nu i se pare demnă nici măcar de a fi luată în seamă. Nu-și imaginează că ar putea abandona școala, familia, pe Leo. Cum l-ar putea părăsi pe Leo? Dar-ideea că acest bărbat o consideră atât de frumoasă, încât ar putea deveni model, este ca un drog, o leagănă în această după-amiază nesfârșită, fierbinte, o poartă în pace, pe sub umbra copacilor.

Helen este destul de înaltă; știe asta prea bine, pentru că trebuie să-și îndoaie genunchii când stă lângă Leo, încercând să fie egală cu el. Și foarte subțire – prea subțire, i-au spus adesea, cu răutate, cei care au trecut pe lângă ea pe coridoarele școlii. Părul îi place, șaten, în nuanța saturată a gresiei ce strălucește sănătos în soare, la fel culoarea ochilor, pentru că seamănă cu verdele mamei ei – dar frumoasă? Are genunchii răsuciți spre interior, pielea afișează întotdeauna cel puțin un cusur, iar ochii, crede ea, fără rimel rezistent la apă, ar părea întotdeauna

¹ „Mărul cel Mare: Mușcă“ (n.tr.)